

Kniha Daniel — číslo dvacet tři

Posměvační muži

Jeff Pippenger

2023-12-18

Sestra Whiteová uvedla, že až budou velké budovy New York City strženy, naplní se Zjevení, kapitola osmnáctá, verše jedna až tři.

Potom jsem viděl jiného anděla, sestupujícího z nebe, který měl velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl Babylón veliký a stal se příbytkem démonů, peleší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a odporného ptáka. Neboť všechny národy pily z vína hněvu jejího smilstva a králové země s ní smilnili a kupci země zbohatli z hojnosti jejího přepychu. Zjevení 18,1–3.

Do 11. září 2001 již „králové“ země smilnili s římskou církví. Po druhé světové válce prezident Harry S. Truman poprvé, roku 1951, jmenoval velvyslance při Vatikánu. Jeho pokus navázat politický vztah s papežstvím Kongres Spojených států jednoznačně odmítl, avšak nikoli tehdy, když o desítky let později prezident Ronald Reagan roku 1984 jmenoval velvyslance při Vatikánu. Do roku 2001 se všechny národy dopustily smilstva s Vatikánem tím, že navázaly diplomatický vztah s tyrskou nevěstkou.

Do 11. září 2001 všechny „národy“ pily víno hněvu jejího smilstva. Víno Babylona představuje všechny rozličné nepravdy, které papství předkládá, avšak jediným zvláštním druhem vína, který je v těchto verších označen, je víno hněvu jejího smilstva. Hněv papství je jeho pronásledování těch, s nimiž nesouhlasí. Své pronásledování uskutečňuje tím, že k vykonání své špinavé práce používá moc státu. Víno jejího hněvu je její zvláštní lahvi bludu, jež představuje jednání spočívající v použití státu proti těm, které pokládá za kacíře.

V období od 11. srpna 1840 až do 22. října 1844 se milleritní adventismus, který byl povolán ven z temného středověku a který se oddělil od protestantských církví, jež se tehdy staly dcerami Říma, stal pravým protestantským rohem na nově vystoupivší šelmě ze země. Petr vymezuje charakteristické rysy tohoto nově vyvoleného Božího lidu jako národa.

Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid zvláštní, abyste zvěstovali ctnosti toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla; vy, kteří jste kdysi nebyli lidem, nyní však jste lid Boží; kteří jste nedošli milosrdenství, nyní však jste milosrdenství došli. 1 Petrův 2,9.10.

Do 11. září 2001 církve adventistů sedmého dne již používala, a to opakovaně, politickou strukturu vlády Spojených států k útokům na ty, které pokládala za kacíře. Dlouho před rokem 2001 adventisté již pili ze zvláštního vína Babylóna, které představuje využívání státní moci k útokům na ty, které pokládali za kacíře.

Efrajim je symbolem vzpoury Jeroboáma a severního království Izraele a Izajáš začíná dvacátou osmou kapitolu tím, že církev adventistů sedmého dne oslovuje jako opilce Efraimovy.

Běda koruně pýchy, opilcům Efraimovým, jejichž slavná krása jest vadnoucím květem, kteří jsou na vrcholu úrodných údolí těch, kdo jsou přemoženi vínem! Hle, Panovník má mocného a silného, který jako krupobitná bouře a zhoubná vichřice, jako příval mohutných vod rozvodněných, srazí rukou k zemi. Koruna pýchy, opilci Efraimovi, budou pošlapáni nohama; a slavná krása, která jest na vrcholu úrodného údolí, bude vadnoucím květem a jako rané ovoce před létem; které, jakmile je ten, kdo je spatří, uvidí, ještě je má v ruce a hned je sní. V onen den bude Hospodin zástupů korunou slávy a členkou krásy ostatku svého lidu a duchem soudu tomu, kdo sedí na soudné stoličce, i silou těm, kdo odvracejí boj od brány. Avšak i tito bloudili skrze víno a zbloudili skrze opojný nápoj; kněz i prorok bloudili skrze opojný nápoj, jsou pohlčeni vínem, zbloudili skrze opojný nápoj; bloudí ve vidění, klopýtají v soudu. Neboť všechny stoly jsou plny zvratků a nečistoty, takže není místa čistého. Izajáš 28,1–8.

Třetí Běda přišlo 11. září 2001 a přišlo na „korunu“, představující vedení „opilců Efraimových“. Nezaútočilo na ústředí církve v Marylandu letadlem plným paliva, ale odhalilo jejich neschopnost rozpoznat, že příchod islámu jako třetího Běda byl počátkem poselství pozdního deště třetího anděla. Počátkem právě toho poselství a díla, o němž vyznávají, že byli povoláni, aby je hlásali. Jsou označeni nejen jako koruna, která představuje vedení, ale jako „koruna pýchy“, čímž je určena jedna ze dvou tříd uctíváčů, které byly a jsou vytvářeny ve sporu druhé kapitoly Abakuka. Dne 11. září 2001 zaujali Abakukovi strážníci své stanoviště v bitvě u brány.

Brány Jeruzaléma byly místem, kde se uskutečňoval vzájemný styk obyvatel Jeruzaléma. Bitva u bran představuje „spor“ z předchozí kapitoly Izajáše, který začal v den východního větru (v den islámu). Dvě třídy Habakukových ctitelů v dané pasáži jsou znázorněny dvěma korunami. Opilci Efraimovi, kteří již v tom okamžiku použili moc státu, aby zvítězili ve svých sporech proti těm, které považovali za kacíře, jsou postaveni do protikladu ke koruně Hospodina zástupů. Když je Kristus představen jako Hospodin zástupů, je to symbol Jeho díla jako vůdce Jeho vojska. Bitva u brány je bojem, jež představuje spor o pravou a falešnou teologii.

Jako opilci Efraimovi zde nejsou představeni pouze vedoucí Generální konference, nýbrž také kněží (pastorační služba) a proroci (teologové a vychovatelé) bloudí z cesty následkem opojného nápoje. Jak Izajáš říká v úvodních verších svého proroctví, jde o celou církev.

Vidění Izajáše, syna Ámosova, které spatřil o Judovi a Jeruzalémě za dnů judských králů Uzijáše, Jótama, Achaza a Chizkijáše. Slyšte, nebesa, a naslouchej, země, neboť Hospodin promluvil: Syny jsem vychoval a odchoval, oni se však vzbouřili proti mně. Vůl zná svého hospodáře a osel jesle svého pána, ale Izrael nezná, můj lid nechápe. Ach, hříšný národe, lide obtížený nepravostí, sítě zločinců, synové zkažení: opustili Hospodina, rozhněvali Svatého Izraele, odvrátili se nazpět. Proč byste měli být bití ještě více? Jen se budete bouřit stále víc a víc; celá hlava je nemocná a celé srdce ochablé. Izajáš 1,1–5.

Hříšný národ je nemocný a překročil dobu, kdy by mu bylo možno poskytnout jakýkoli prostředek nápravy, který by změnil jeho srdce a mysl. Izajáš označuje opilce za ty, kdo sešli z cesty, a tuto

cestu Jeremjáš označuje jako „staré stezky“. Dne 11. září 2001 začal padat pozdní déšť a Jeremjáš ukazuje, že právě tehdy, když chodíme po starých stezkách, což je ona „cesta“, z níž opilci sešli, nalézáme spočinutí pozdního deště.

Toto praví Hospodin: Stůjte na cestách a pohleďte, ptejte se na stezky dávné, kde je dobrá cesta, a chod'te po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše. Ale oni řekli: Nebudeme po ní chodit. Také jsem nad vámi ustanovil strážné se slovy: Naslouchejte zvuku polnice. Ale oni řekli: Nebudeme naslouchat. Proto slyšte, národy, a poznej, ó shromáždění, co je mezi nimi. Slyš, země: hle, uvedu na tento lid zlo, ovoce jejich myšlenek, protože nenaslouchali mým slovům ani mému zákonu, nýbrž jej zavrhli. Jeremiáš 6,16–19.

Opilci Efrajimovi sešli z cesty 11. září 2001 a obrátili se „nazad“, roku 1863, když zahájili proces odmítání „starých stezek“. Právě ve „starých stezkách“ lze nalézt odpočinutí a občerstvení pozdního deště, a tento déšť začal právě v té době, kdy nad nimi bylo vysloveno „Běda“. Třetí „Běda“ islámu bylo koruně pýchy Efrajimovy nerozeznatelné, neboť postupně odmítali základní pravdy, které určují úlohu islámu v proroctví. Jeremjáš ukazuje, že tehdy Pán vzbudil strážné, kteří jsou Habakukovými strážnými, a ti v boji u bran hlásali opilcům Efrajimovým, že mají uposlechnout zvuku trouby. Třetí „Běda“, které přišlo 11. září 2001, bylo sedmou troubou.

Izajáš upozorňuje, že „bloudí od vína, potácejí se od opojného nápoje; kněz i prorok bloudí od opojného nápoje, jsou pohlceni vínem, potácejí se od opojného nápoje; bloudí ve vidění, klopýtají v soudu. Neboť všechny stoly jsou plné zvratků a nečistoty, takže není místa čistého.“ Padělaný stůl, který byl zaveden roku 1863, jenž odstranil „sedm časů“ a vyžadoval, aby jej doprovázel vysvětlující leták, představuje padělek dvou posvátných stolů Abakukových; avšak padělané „stoly“, jichž opilci užívali, jsou plné zvratků a oni bloudí ve vidění. Strážným u Abakuka a Jeremiáše bylo řečeno, že ve sporu o metodologii mají napsat „vidění“ na „stoly“, avšak padělané stoly opilců předkládají mylné vidění.

Kde není vidění, lid se rozuzdí; ale blaze tomu, kdo zachovává zákon. Přísloví 29,18.

Opilci Efrajimovi zavrhli Boží zákon, avšak kontext „sporu“, boje v bráně, je Boží prorocký zákon, jak je znázorněn metodologií ustanovenou v hnutí prvního a třetího anděla. Když Izajáš v prvních osmi verších dvacáté osmé kapitoly vytyčil rámec, poté označuje metodologii, která je pozdním deštěm, a výslovně ztotožňuje opilce jako „posměvačné muže, kteří vládnou“ „v Jeruzalémě“.

Koho bude učit poznání? A komu dá porozumět naučení? Těm, kteří jsou odstaveni od mléka, odtrženi od prsů. Neboť příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádka na řádku, řádka na řádku; tu trochu a tam trochu. Neboť koktavými rty a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto jest odpočinutí, v němž můžete dopřát odpočinutí znavenému; a toto jest občerstvení. Oni však nechtěli slyšet. Proto bylo jim slovo Hospodinovo: příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádka na řádku, řádka na řádku; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad a byli zlámáni a uvázli v osidlech a byli chyceni. Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy muži posměšní, kteří panujete nad tímto lidem, jenž jest v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Učinili jsme smlouvu se smrtí a s peklem jsme se dohodli; když se přeženou drtící metly, nedolehne to na nás; neboť lež jsme učinili svým útočištěm a pod nepravdou jsme se skryli: Proto takto

praví Panovník Hospodin: Aj, kladu na Siónu za základ kámen, kámen vyzkoušený, drahý kámen uhelný, základ pevný; kdo věří, nebude pospíchat. A soud položím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a kroupy smetou útočiště lži a vody zaplaví skrýš. A vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše dohoda s peklem neobstojí; když se přeženou drtící metly, budete jimi pošlapáni. Izajáš 28,9–18.

„Rozprava“ je zde vymezena slovy: „Koho bude učit známosti? a koho přivede k porozumění nauce?“ Ono „koho“ se obrací k možným žákům, avšak předmětem je porozumění nauce, což je známost. Když je kniha Danielova odpečetěna, dochází k rozmnožení známosti, což představuje prohloubené porozumění pravdám Božího slova. Slovo „nauka“ znamená soubor přesvědčení, zásad, učení nebo pravidel, které tvoří určitý systém myšlení nebo soustavu poznání. K porozumění biblickým „naukám“ je nezbytná biblická metodologie, která utváří tuto soustavu poznání.

Metodologie je označena slovy: „příkaz musí být na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu.“ Metodologie, která určila 11. září 2001 jako příchod třetího „Běda“, je založena na spojení prorocké linie prvního „Běda“ s prorockou linií druhého „Běda“, což poskytuje dvě svědectví o linii třetího „Běda“. Tato metodologie je zkouškou „sporu“, který vytváří dvě třídy ctitelů, neboť „slovo Hospodinovo jim bylo příkaz na příkaz, příkaz na příkaz; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazpět a byli zlomeni, polapeni do osidla a zajati.“

Pět klopýtnutí posměvačných mužů, kteří vládou Jeruzalému, představuje pět pošetilých panen. Metodologie je zjevně zkouškou, neboť opilci Efraimovi zavrhlí Jeremjášovy staré stezky, odmítli naslouchat výstražce polnice strážných, vytvořili padělané stoly a uzavřeli smlouvu se smrtí; právě v téže době ti, kdo v boji u brány nosili korunu Hospodina zástupů, uzavírali smlouvu života.

Dne 11. září 2001 začal padat pozdní déšť, který je odpočinutím a občerstvením, a započalo pečetení sto čtyřiceti čtyř tisíc. Tím začal spor o metodologii opilců Efraimových a o metodologii představovanou poslem Eliášovým. „Mnozí“ padnou s opilci, avšak těch nemnohých, kteří budou vyvoleni, jsou ti, kdo očekávají na Hospodina.

Neboť takto ke mně promluvil Hospodin silou mocné ruky a napomenul mne, abych nechodil cestou tohoto lidu, řka: Neříkejte: Spiknutí, všemu tomu, čemu tento lid říká: Spiknutí; ani se nebojte toho, čeho se bojí oni, ani se nestrachujte. Hospodina zástupů, toho posvěťte; on budiž vaší bázní a on budiž vaší hrůzou. A bude svatyní; ale také kamenem úrazu a skalou pohoršení oběma domům Izraele, osidlem a léčkou obyvatelům Jeruzaléma. A mnozí z nich klopýtnou, padnou a budou zlomeni, budou polapeni a zajati. Zavaž svědectví, zapečeť zákon mezi mými učedníky. A já budu očekávat na Hospodina, který skrývá svou tvář před domem Jákobovým, a budu v něho doufat. Izajáš 8,8–17.

Izajáš se zcela jistě shoduje se svými vlastními slovy, takže mnozí, kteří padají ve dvacáté osmé kapitole, jsou tíž, kdo padají v kapitole osmé. V osmé kapitole zjišťujeme, že k jejich pádu dochází v době zapečetování, která začala 11. září 2001. Varování osmé kapitoly zní, aby nechodili po „cestě“ tohoto lidu, neboť jsou to ti, kteří odmítli chodit po Jeremiášově cestě starých stezek, kde

se nachází poselství pozdního deště. Ti, kdo padají v osmé kapitole, jsou ti, kdo důvěřují spojenectví, jež představuje zvláštní víno Babylóna, které představuje spojenectví církve a státu za účelem postavit se proti těm, kdo jsou považováni za kacíře. To, co způsobuje, že v osmé kapitole klopýtají, je kámen úrazu, představující vůbec první odmítnutí základní pravdy v roce 1863, „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest, které bylo v roce 1863 odmítnuto „staviteli“. V tomto odmítnutí se vrátili k odpadlické protestantské metodologii, aby odmítli poselství, jež bylo dáno anděly Williamu Millerovi.

Ve dvacáté osmé kapitole odmítnutí kamene přivádí soud v podobě zaplavující metly, která je biblickým symbolem znamení šelmy, jež začíná nedělním zákonem ve Spojených státech a poté zaplaví celý svět. Při nedělním zákoně bude smlouva, kterou adventistická církev uzavřela se „smrtí“ a „peklem“, smetena. Když bude smetena smlouva opilců Efraimových se smrtí, bude odstraněno jejich „útočiště lži“. „Útočiště lži“ je apoštolem Pavlem představeno jako lež, která přináší mocné poblouzení, a mocné poblouzení, které je vylito na posměvačné muže vládoucí v Jeruzalémě, je odpovědí na jejich nenávist k pravdě.

I toho, jehož příchod se děje podle působení satana se vši mocí a znameními a lživými zázraky, a se vším svodem nepravosti mezi těmi, kteří hynou; protože nepřijali lásku k pravdě, aby mohli být spaseni. A proto na ně Bůh pošle mocné blouznění, aby uvěřili lži, aby byli odsouzeni všichni, kdo neuvěřili pravdě, ale našli zalíbení v nepravosti. My však jsme povinni vždy děkovat Bohu za vás, bratří milovaní od Pána, protože vás Bůh od počátku vyvolil ke spasení v posvěcení Ducha a ve víře v pravdu; k čemuž vás povolal skrze naše evangelium, k dosažení slávy našeho Pána Ježíše Krista. Proto tedy, bratří, stůjte pevně a držte se podání, kterým jste byli vyučeni, ať už slovem, nebo naším listem. 2. Tesalonickým 2,9–15.

„Útočiště lži“, které vyvolalo „mocný blud“, nakonec přivádí trest v podobě brzy přicházejícího nedělního zákona. Apoštol Pavel označuje skupinu těch, kdo nemilují pravdu, a skupinu těch, kdo jsou posvěceni pravdou, a tím odkazuje na dvě skupiny ve sporu ve druhé kapitole Habakuka. V dvacáté deváté kapitole začíná Izaiáš zdvojením slova Ariel, což je jiné jméno pro Jeruzalém.

Běda Arielu, Arielu, městu, v němž přebýval David! Přidávejte rok k roku; ať obětují oběti. Izaiáš 29,1.

Symbolické zdvojení „Arielu“ (města Jeruzaléma) je znovu odsouzeno „běda“. Zabíjení obětí „rok od roku“ představuje postupující vzpouru, která začala v roce 1863. Následující verše nastiňují soud, který postihne církev adventistů sedmého dne v období krize nedělního zákona. V devátém verši je označen „div“, který zdůrazňuje spor o metodologii a zároveň určuje vzpurný stav adventismu jako prvek poselství půlnočního volání, jež je rovněž spojeno s druhým andělem, jak je znázorněno zdvojením „Arielu“ v prvním verši.

Zůstaňte stát a žasněte; volejte a křičte: jsou opilí, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od opojného nápoje. Neboť Hospodin na vás vylil ducha hlubokého spánku a zavřel vaše oči; proroky a vaše vůdce, vidoucí, přikryl. A veškeré vidění se vám stalo jako slova zapečetěné knihy, kterou podávají tomu, kdo umí číst, se slovy: Čti toto, prosím; on však říká: Nemohu, protože je zapečetěná. A kniha je podána tomu, kdo neumí číst, se slovy: Čti toto, prosím; on však říká:

Neumím číst. Proto řekl Hospodin: Protože se tento lid přibližuje ke mně svými ústy a svými rty mne ctí, ale své srdce ode mne vzdálil, a jejich bázeň přede mnou je naučená podle lidského příkazu, proto hle, budu i nadále činit s tímto lidem podivuhodné dílo, podivuhodné dílo a div; neboť moudrost jejich moudrých zanikne a rozumnost jejich rozumných bude skryta. Izajáš 29,9–14.

V „rozpravě“, která byla zaznamenána ve dvacáté sedmé kapitole a představuje spor pravé metodologie proti falešné metodologii, je opilost posměšných mužů, kteří vládou v Jeruzalémě, označena jako slepota, jež brání vedení adventismu porozumět zapečetěné knize. Knihy Daniel a Zjevení jsou toutéž knihou a část knihy, která je odpečetěna těsně před uzavřením doby milosti, je Zjevení Ježíše Krista. Zahrnuje záhadu „osmého, který je z těch sedmi“. Je znázorněna „tajemstvím“, jemuž bylo Danielovi dáno porozumět ve druhé kapitole. Je to „skrytá historie“ Sedmi hromů. Je to poselství islámu třetího „Běda“ a poselství „Půlnočního volání“.

Jednotná kniha Daniel a Zjevení je dána těm, kteří byli v době Kristově představování veleradou, jež symbolizuje systém vedení, který se hlásí k tomu, že zastává a hájí Boží pravdu, avšak nakonec se podílí na ukřižování Pravdy. Systém předobrazený veleradou jsou posměvační muži, kteří vládou Jeruzalému. Jim je dána zapečetěná kniha a jejich vybranou, vzdělanou a učenou odpovědí na to, co ta kniha znamená, je, že ji nemohou číst, neboť je zapečetěná. Poté je tatáž kniha dána stádcí, které bylo vycvičeno následovat pouze ty, kdo jsou odděleni jako vůdcové, a jejich odpovědí je, že ji porozumějí jen tehdy, když jim posměvační muži, kteří vládou Jeruzalému, velerada posledních dnů, řeknou, co znamená.

Metodologie, která byla dána Williamu Millerovi a poté Future for America, je mezníkem prorockých dějin. Je to mezník, který označuje zkušební otázku života a smrti. Bez správné metodologie je poselství pozdního deště „jako slova zapečetěné knihy“. Bez poselství pozdního deště je nemožné dosáhnout zkušenosti, kterou toto poselství působí. Tato metodologie je procesem kladení prorocké linie vedle prorocké linie, odsud z Bible a odtud z Bible. Spor o metodologii začal, když bylo první poselství zmocněno, jak v počátečních, tak i v závěrečných dějinách posledních dnů.

Na počátku dějin milleritského hnutí začal spor 11. srpna 1840 a byl zopakován na konci těchto dějin v časovém období, kdy se filadelfské milleritské hnutí proměňovalo v laodicejské milleritské hnutí. Spor znovu začal v dějinách laodicejského hnutí třetího anděla 11. září 2001 a je zopakován na konci tohoto hnutí, když laodicejské hnutí třetího anděla přechází do filadelfského hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. V počáteční zkoušce milleritů i v závěrečné zkoušce milleritů byla tato zkouška představena metodologií Eliášova posla. Ježíš jako Alfa i Omega vždy znázorňuje konec počátkem.

Metodiku přinášení „řádek za řádkem“ nyní použijeme, když se v příštím článku ujmememe našeho zkoumání čtvrté a páté kapitoly knihy Daniel.

„Nikdo nemá pravé poselství, které by určovalo dobu, kdy má Kristus přijít či nepřijít. Buďte ujištěni, že Bůh nikomu nedává pravomoc říkat, že Kristus odkládá svůj příchod o pět let, deset let nebo dvacet let. Proto i vy buďte připraveni; neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se

nenadějete' (Matouš 24,44). Toto je naše poselství, právě to poselství, které hlásají tři andělé letící prostředkem nebe. Dílo, které má být nyní vykonáno, spočívá v tom, že má zaznít toto poslední poselství milosrdenství padlému světu. Z nebe přichází nový život a zmocňuje se všeho Božího lidu. Avšak v církvi přijdou rozdělení. Vytvoří se dvě strany. Pšenice i koukol rostou společně až do žně.“

„Dílo bude nabývat na hloubce a stane se tím opravdovějším až do samého závěru času. A všichni, kdo jsou Božími spolupracovníky, budou co nejhorlivěji zápasit o víru, která byla jednou provždy odevzdána svatým. Nebudou odvráceni od přítomného poselství, které již osvětluje zemi svou slávou. Za nic nestojí bojovat kromě slávy Boží. Jedinou skálou, která obstojí, je Skála věků. Pravda, jaká je v Ježíši, je útočištěm v těchto dnech bludu...“

„Proroctví se naplňovalo, řádek za řádkem. Čím pevněji stojíme pod praporem poselství třetího anděla, tím jasněji budeme rozumět proroctví Danielovu; neboť Zjevení je doplňkem Daniela. Čím plněji přijímáme světlo předkládané Duchem svatým skrze posvěcené služebníky Boží, tím hlubší a jistější, ba stejně pevné jako věčný trůn, se budou jevit pravdy dávného proroctví; budeme si jisti, že svatí Boží lidé mluvili, puzeni Duchem svatým. Lidé sami musí být pod vlivem Ducha svatého, aby rozuměli výroků Ducha skrze proroky. Tato poselství nebyla dána pro ty, kdo proroctví pronášeli, nýbrž pro nás, kteří žijeme uprostřed výjevů jejich naplnění.“

„Necítila bych, že mohu tyto věci předkládat, kdyby mi Pán nedal tento úkol vykonat. Jsou i jiní kromě vás, a ne pouze jeden nebo dva, kteří se stejně jako vy domnívají, že mají nové světlo, a jsou zcela připraveni je předložit lidu. Bohu by však bylo milé, aby přijali světlo již dané a chodili v něm a svou víru zakládali na Písmu, které podpírá stanoviska zastávaná Božím lidem po mnoho let. Věčné evangelium má být zvěstováno lidskými nástroji. Máme hlásat poselství andělů, kteří jsou představeni, jak letí prostředkem nebe, s posledním varováním padlému světu. Nejsme-li povoláni prorokovat, jsme povoláni věřit proroctvím a spolupracovat s Bohem při předávání světla jiným myslím. O to se snažíme.“ Selected Messages, kniha 2, 113, 114.